

Morčák
PIP
a spol.

KAMARÁDI
AŽ ZA HROB

TEREZA
KOPECKÁ

C PRESS

Morčák Pip a spol.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Kopecká
Morčák Pip a spol. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Morčák Pip a spol.

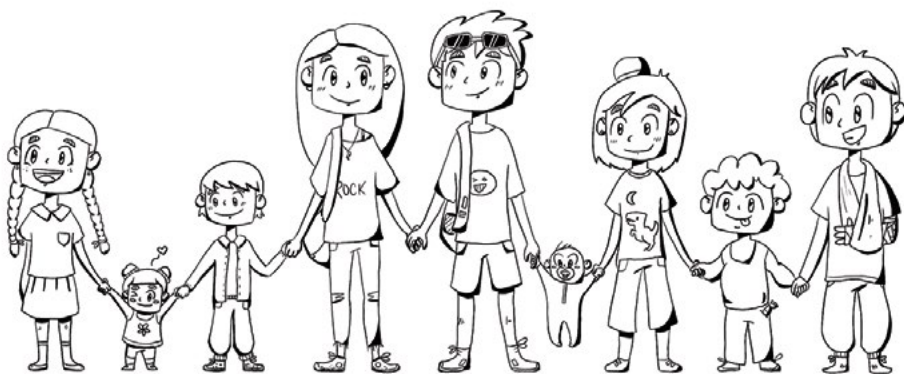
Kamarádi až za hrob

Tereza Kopecká

Ilustrace: Tomáš Kopecký, Ema Kopecká

Věnováno všem dětem,
protože dělají svět tak úžasným!

Obsah

I. Táta archeolog a máma botanička	8
II. Překvapení ve vlaku	16
III. Příjezd	23
IV. Hledání Tylky	29
V. Shledání	36
VI. Řeka	41
VII. Nová tvář	46
VIII. V Osadě	53
IX. Skála	61
X. U Zdroje	67
XI. Babča	79
XII. Nová hrozba	89
XIII. Cesta za vysvobozením	96
XIV. Bílá kočka	109

Od chumlu ke knize

Vážení čtenáři,

znáte to přísloví, které říká *Ve dvou se to lépe táhne*? Tak pokud bych měla napsat, kdo táhl práci na knížce, kterou držíte v rukou, dva prsty by mi rozhodně nestačily. Než knížka dofrčí do knihkupectví, nějaký čas jí trvá, než je na cestu důkladně připravená. Nejprve se narodí příběh. U nás doma se rodí ze společné práce. Padne první návrh, a to vypadá asi takto:

“Hele, mami, dívej na Chlupáče co dělá, on stojí za zadních!”

“Jo, mami, proč jsi vlastně ještě nenapsala knížku o morčeti?”

To bychom měli. Nápad. Následuje chumel, hlavní aktéři: máma a její dcery. A kdybyste nevěděli, co je chumel, tak to je něco takového:

“A bude mít šedou srst jako náš Chlupáč a čepičku na hlavě!”

“Bude chodit po dvou? Musí chodit po dvou!”

“Jeho panička bude princezna Ouželína a bude bydlet v mechovém království!”

“Co blbneš! To je pěkně pitomý jméno!”

“Není! Ema je pěkně pitomý jméno!”

“Ne, Zora je pěkně pitomý jméno!”

“Tak stačí, jste ve smyčce!”

“Mami, ale proč by to nemohla bejt princezna Ouželína? Nebo Hihi Mušličková?”

“Ne, Zoro!”

“Tebe se neptám, Emo! Mami, a co Pidižiži?”

Tak, tohle je chumel. Postupně se rozmotává a vyjasňuje, až je hotová taková trochu holčičí verze příběhu. Nastoupí tatka a porovná to po chlapsku, aby to také dávalo smysl, zkrátka vnese do příběhu řád.

Následuje čtení a oprava chyb, až si myslíme, že je text dokonalý! Tradá! Letí k velice důležité osobě, kterou je v tomto případě literární redaktorka, Míša Bystrá. A ejhle, tady je chybička! Vratme se z obláčku na zem! Nyní je na řadě pokorné přijetí jejích připomínek a další čtení. Opravit, vymazat, připsat, ... Tak co, už? Už!

A nyní se příběh může rozletět dál. Ke korektorce, což je děsně chytrá paní, která opraví všechny neviditelné chyby. Netuším, jak to dělá, asi má na to nějaké speciální brýle! Budu si je muset také pořídit.

Dále je potřeba text příběhu pěkně srovnat na stránky, doplnit skvělými ilustracemi, vymyslet trefnou obálku, a celé to bambilionkrát zkontrolovat. Takže pokud bych měla zakončit tenthle odstavec příslovím, znělo by asi: *Stokrát měř, jednou řež!*

A nakonec je slušné poděkovat, proto díky všem kreativním, šikovným, chytrým a pozorným lidem, kteří tuto knížku přivedli na svět. Jejich práce je neocenitelná.

Vaše autorka

I.

Táta archeolog a máma botanička

Eda seděl u psacího stolu ve svém pokoji a do tenkého bloku zapisoval seznam věcí, které je potřeba zabalit k tetě Nadě na venkov. Konec tužky měl celý ohryzaný a tam, kde ještě nedávno byla vsazena oblá růžová guma, čněl pomačkaný plíšek se stopami Edových špičáků. Kdyby to viděla máma, zase by mu zahrozila, že si zničí své krásné zuby, a ještě ke všemu spolkně plechovou obímku a zadusí se. Jenže máma tu právě teď není.

Eda vyhlédl z okna do zahrady, kde se dva kosi na stromě hašteřili nad přezrálou třešní. Nastal červenec, začátek letních prázdnin. Prý, že letos už opravdu pojedou k moři. Jako rodina.

Eda vrazil tužku mezi zuby a zamyslel se. Červnové sluníčko mu překreslilo drobné světlé pihy na nose a tvářích na barvu liščí

srsti, takže vypadal, jako by se v jednom kuse lehce červenal. Vlasy měl po spánku rozčuchané a z pravé tváře mu pomalu mizel červený otlak knoflíku od povlaku polštáře.

„Edíku, neviděl jsi tu velkou baterku?“ zavolal táta z předsíňe, odkud se od brzkého rána ozýval rámus. „Byla ve skříni a už tam není.“

Eda schoval tužku pod blok a otočil se na židli směrem ke dveřím. „Neviděl tati. Já jsem ji nebral,“ křikl a doufal, že tátu nezapadne vtrhnout k němu do pokoje.

V tu chvíli se na podlaze ozvalo rychlé tiché cvakání, cupitání drobných nožiček s ostrými drápkami. Byl to Pip, Edovo morče,

které vyskočilo z pelíšku a namířilo si to ke svému člověčímu kamarádovi.

O morčatech se ví, že jsou to ohromně společenská zvířata. Milují svůj domeček, dokáží používat záchůdek a udržovat v kleci pořádek. Pip ale nemá rád klec, zbožňuje svůj klid a rozhodně nepoužívá záchůdek. Běhá si po Edově pokoji, okusuje nohy dřevěného nábytku, lenoší v závěsném plyšovém pelíšku a úplně nejraději sedí Edovi za krkem a permanentně se něčím cpe.

I tentokrát se Pip vysápal Edovi za krk, kde se usadil jako šedá chlupatá koule a štouchal Edu pod ucho, aby upozornil na svůj hlad. Eda vyndal ze šuplíku psacího stolu pytlíček se slunečnicovými semínky a jedno Pipovi nabídl. Zatímco Pip mlaskal, čmáral Eda na okraj stránky jedním tahem domečky.

„Ještě se musím dojít rozloučit s mamkou,“ povzdechl si, sundal Pipa z ramene a naznačil mu, aby se vrátil do pelíšku. Pak si dlaněmi připlácl vlasy k hlavě, ale neposlušné pokroucené prameny se zkrabatily opět do pozice „právě jsem vylezl z postele“. Zhluboka se nadechl a vykročil z pokoje, ve včerejším tričku a kalhotách s prodřenými koleny.

V předsíni se táta zlobil s obrovskou krosnou, která přes množství věcí nešla zapnout.

„Edíku, sedni mi tady na to, já to zkusím víc stáhnout,“ zavelel táta a Eda se posadil na krosnu. Táta hekal a funěl, pral se s přezkou, až nakonec přeci jen uslyšel *cvak*. „Tak, povedlo se. Sláva!“

utřel si z čela pot, posunul si prstem brýle s tmavě modrými obroučkami výš na nos a podíval se na Edu. Podrbal ho v rozčuchaných vlasech. „Jdeš za mámou?“

„Jo.“

Táta zkontroloval čas na hodinkách. „Dobře, tak sebou hod'. Za hodinu tě musím odvézt na vlak, abych stihl letadlo.“

„Jasně. Tak zatím čau.“

„Počkej, to jdeš v tomhle?“ ukázal táta prstem na dřevěné džíny a bezděčně si uhladil svou dokonalou béžovou košili.

„To je větrání,“ pokrčil Eda rameny a odešel.

Edova mamka pracuje v obrovském skleníku, kde zkoumá všechny možné rostliny. Je botanička a zabývá se studiem léčivých bylin, jejich pěstováním, rozmnožováním, sušením, skládáním dokonalých léčivých směsí, extrakcí silic a vařením mastí. V botanické zahradě mají malý obchůdek, kde se vše, co vyrobí, prodává. Edova mamka o své práci přednáší i na vysoké škole, píše odborné knihy a před časem začala spolupracovat s výzkumným ústavem na jakémsi supertajném projektu. A to byl také hlavní důvod, proč musel jet Eda na prázdniny k tetě a nemohl spolu s rodiči vyrazit k moři. Máma měla hodně práce a táta se svou archeologickou skupinou cestoval na dva měsíce za vykopávkami. Jako vedoucí archeolog tráví většinu času na cestách po světě, anebo je zavřený v muzeu.

Na samém konci skleníku, který měří na délku určitě třicet metrů, má mamka svoji laboratoř. Úžasně to tam voní a než Eda projde celým skleníkem, už dávno ví, jaké rostlinky mamka v baňkách a kádinkách máčí.

„Ahoj,“ pozdravil Eda, když prolezl gumovými pruhy, které tu byly zavěšené místo dveří.

Mamka vzhlédla od destilátoru. Sundala si z obličeje ochranné brýle a široce se usmála. „Ahoj Edíku, tak už máš vše nachystané?“ V bílém plášti vypadala jako paní doktorka. Tváře měla růžové a poseté pihami jako Eda a kolem obličeje se jí vlnily medově zlaté vlasy.

„Ještě si musím zabalit. Jdu se rozloučit. Táta mě vezme na vlak.“

„Tak všechny moc pozdravuj a hlavně pomáhej!“ nařídila mamka.

„Jasně, budu.“

„Až zvládneme první testování, tak se za vámi přijedu podívat,“ slíbila máma a přitiskla si Edu k sobě. Pohladila ho po zádech. „Až dorazíš, zavolej mi, jo? A hlavně včas vystup. Ne že se začteš a přeslechneš stanici!“

„Mami, není mi už pět!“ čertil se Eda a vymanil se z mámina sevření. „Tak ahoj, radši už půjdu, táta musí na letiště.“

„A nezapomeň si zabalit i teplé ponožky! Víš, že je v domě studená podlaha! A převlékni si ty džíny!“ volala za Edou mamka, ale ten už zmizel v džungli pralesních rostlin.